

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

1

Η Ρι ρώτησε την Τζάνετ αν παρακολουθούσε ποτέ το τετράγωνο φωτός από το παράθυρο. Η Τζάνετ είπε όχι. Η Ρι ήταν στην πάνω κουκέτα. Η Τζάνετ ήταν στην κάτω. Περίμεναν και οι δύο να ξεκλειδώσουν τα κελιά για το πρόγευμα. Ήταν άλλο ένα πρωί.

Η συγκρατούμενη της Τζάνετ έμοιαζε να 'χει μελετήσει το τετράγωνο. Η Ρι εξήγησε πως το τετράγωνο ξεκινούσε από τον τοίχο αντίκρυ στο παράθυρο, γλιστρούσε ολόενα προς τα κάτω, έπειτα σκαρφάλωνε στο γραφείο τους και τέλος έπεφτε στο δάπεδο. Όπως μπορούσε τώρα να δει η Τζάνετ, το τετράγωνο βρισκόταν καταμεσής του δαπέδου, ολοφώτεινο.

«Ρι», είπε εκείνη. «Δεν μπορώ ν' ασχολούμαι μ' ένα τετράγωνο φωτός.»

«Εγώ λέω ότι δεν μπορείς να μην ασχοληθείς μ' ένα τετράγωνο φωτός!» Η Ρι έβγαλε αυτόν της τον ήχο, σαν κορνάρισμα, που φανέρωνε ευθυμία.

Η Τζάνετ είπε: «Εντάξει. Ό,τι διάλογο κι αν σημαίνει αυτό», και η συγκρατούμενή της «κορνάρισε» λίγο ακόμα.

Η Ρι ήταν εντάξει άτομο, όμως έκανε σαν νήπιο που φοβάται τη σιωπή. Ήταν μέσα για απάτη με πιστωτικές κάρτες, πλαστογραφία και κατοχή ναρκωτικών με σκοπό την πώληση. Δεν τα κατάφερε καλά σε κανένα από δαύτα, γι' αυτό βρισκόταν εδώ.

Η Τζάνετ ήταν μέσα γι' ανθρωποκτονία' μια χειμωνιάτικη νύχτα το 2005 είχε καρφώσει στη βουβωνική χώρα τον άντρα της τον Ντέμιαν μ' ένα κατσαβίδι, κι εκείνος, καθώς ήταν μαστουρωμένος, κάθισε απλώς σε μια πολυθρόνα και αφέθηκε να αιμορραγήσει μέχρι θανάτου. Κι αυτή ήταν μαστουρωμένη, φυσικά.

«Παρακολουθούσα το ρολόι», είπε η Ρι. «Το χρονομέτρησα. Είκοσι δύο λεπτά για να πάει το φως απ' το παράθυρο στο πάτωμα.»

«Πρέπει να μπει στο βιβλίο *Γκίνες*», είπε η Τζάνετ.

«Χτες τη νύχτα είδα ένα όνειρο, ότι έτρωγα λέει τούρτα σοκολάτα με τη Μισέλ Ομπάμα και ήταν τσατισμένη: “Θα παχύνεις, Ρι!” Αλλά έτρωγε κι αυτή τούρτα.» Κορνάρισε. «Μπα, δεν το 'δα. Το 'βγαλα από το μυαλό μου. Στην πραγματικότητα ονειρεύτηκα κείνη τη δασκάλα που είχα. Όλο μου 'λεγε ότι δεν ήμουν στη σωστή τάξη, κι εγώ όλο της έλεγα ότι ήμουν, και μου 'λεγε εντάξει, έκανε λίγο μάθημα και ξανά μανά μου έλεγε ότι δεν ήμουν στη σωστή τάξη, κι εγώ έλεγα όχι, ότι ήμουν, και άντε πάλι τα ίδια. Σκέτη αγανάκτηση. Εσύ τι όνειρο είδες, Τζάνετ;»

«Α...» Η Τζάνετ προσπάθησε να θυμηθεί, όμως δεν τα κατάφερε. Τα νέα της φάρμακα την έκαναν να κοιμάται πιο βαθιά. Πρωτύτερα, μερικές φορές έβλεπε εφιάλτες με τον Ντέμιαν. Συνήθως εκείνος έδειχνε όπως το επόμενο πρωί, όταν ήταν πια νεκρός, με το δέρμα του μπλε με γραμμές, σαν υγρό μελάνι.

Η Τζάνετ είχε ρωτήσει τον δόκτορα Νόρκρος αν πίστευε ότι τα όνειρα είχαν σχέση με ενοχές. Ο γιατρός την κοίταξε με μισόκλειστα μάτια, μ' εκείνον τον τρόπο σαν να έλεγε *Σοβαρολογείς, διάολε;* που την έκανε έξω φρενών, αλλά τον είχε συνηθίσει, κι έπειτα τη ρώτησε αν πίστευε ότι τα κουνέλια είχαν μεγάλα και κρεμαστά αυτιά. Εντάξει, είχε πιάσει το νόημα. Τέλος πάντων, της Τζάνετ δεν της έλειπαν εκείνα τα όνειρα.

«Λυπάμαι, Ρι. Δεν θυμάμαι τίποτα. Ότι κι αν ονειρεύτηκα, πάει, χάθηκε.»

Κάπου έξω, στον διάδρομο του πρώτου ορόφου της Πτέρυγας Β, παπούτσια κροτούσαν στο σιμέντο: κάποιος φύλακας που έκανε έναν έλεγχο της τελευταίας στιγμής, προτού ανοίξουν οι πόρτες.

Η Τζάνετ έκλεισε τα μάτια. Έπλασε με τη φαντασία της ένα όνειρο. Σ' αυτό, η φυλακή ήταν ερείπιο. Πυκνές περικοκλάδες σκαρφάλωναν στους παμπάλαιους τοίχους και το ανοιξιάτικο αεράκι περνούσε από μέσα τους σαν από κόσκινο. Η οροφή είχε μισογκρεμιστεί με τα χρόνια και απέμενε μονάχα μια προεξοχή. Δύο μικρές σαύρες έτρεχαν πάνω σ' έναν σωρό από σκουριασμένα συντρίμια. Πεταλούδες στροβιλίζονταν στον αέρα. Έντονες μυρωδιές χώματος και φύλλων αρωμάτιζαν τα απομεινάρια του κελιού. Ο Μπόμπι ήταν εντυπωσιασμένος καθώς έστεκε πλάι της σε μια τρύπα στον τοίχο, κοιτώντας μέσα. Η μαμά του ήταν αρχαιολόγος. Είχε ανακαλύψει τούτο το μέρος.

«Λες να μπορείς να παίξεις σε τηλεπαιχνίδι αν έχεις ποινικό μητρώο;»

Το όραμα κατέρρευσε. Η Τζάνετ στέναξε. Ωραίο ήταν, όσο κράτησε. Με τα χάπια η ζωή ήταν σίγουρα καλύτερη. Υπήρχε γι' αυτήν ένα γαλήνιο, ήρεμο μέρος. Ο γιατρός είχε δίκιο· ήταν καλύτερο να ζεις με τη χημεία. Η Τζάνετ άνοιξε ξανά τα μάτια.

Η Ρι την κοιτούσε καλά καλά. Η φυλακή δεν πολυέλεγε, αλλά μια κοπέλα σαν τη Ρι ίσως ήταν πιο ασφαλής μέσα. Έξω στον κόσμο, μάλλον θα την πατούσε κάνα αμάξι. Ή θα πούλαγε πρέζα σ' έναν τύπο που ήταν ολοφάνερα μπάτσος από τη Δίωξη Ναρκωτικών. Πράγμα που είχε κάνει.

«Τι τρέχει;» ρώτησε η Ρι.

«Τίποτα. Απλώς ήμουν στον Παράδεισο και θα 'μουν ακόμη, αν κρατούσες κλειστό το στόμα σου.»

«Τι;»

«Δεν έχει σημασία. Άκου, νομίζω ότι θα 'πρεπε να υπάρχει ένα τηλεπαιχνίδι όπου να μπορείς να παίξεις μόνο αν έχεις ποι-

νικό μητρώο. Θα μπορούσαμε να το πούμε *Πες ψέματα και κέρδισε.*»

«Μ' αρέσει πολύ αυτό! Πώς θα παιζόταν;»

Η Τζάνετ ανακάθισε, χασμουρήθηκε κι ανασήκωσε τους ώμους. «Θα πρέπει να το σκεφτώ. Ξέρεις, να σκεφτώ τους κανόνες.»

Το σπίτι τους ήταν τώρα όπως ήταν ανέκαθεν και θα ήταν εις τους αιώνας των αιώνων, αμήν. Ένα κελί δέκα βήματα μακρύ, με τέσσερα βήματα ανάμεσα στις κουκέτες και την πόρτα. Οι τοίχοι ήταν λείοι, από τσιμέντο στο χρώμα του πόριτζ. Οι φωτογραφίες και οι ταυτότητές τους, κυρτωμένες στις άκρες, ήταν στερεωμένες (όχι πως νοιαζόταν ποτέ κανείς να τις κοιτάξει) με πράσινη κολλητική πλαστελίνη στο μοναδικό σημείο που επιτρεπόταν. Υπήρχε ένα μεταλλικό γραφειάκι κολλημένο στον έναν τοίχο και μια κοντή μεταλλική ραφιερά στον αντικρινό. Αριστερά απ' την πόρτα ήταν η ατσάλινη λεκάνη όπου έπρεπε να κάθονται, χωρίς να κοιτάζει η μία την άλλη, προσφέροντας έτσι μια πενιχρή ψευδαίσθηση απομόνωσης. Η πόρτα του κελιού, με το παράθυρό της με το διπλό τζάμι στο ύψος των ματιών, έβλεπε σ' έναν βραχύ διάδρομο που διέσχιζε την Πτέρυγα Β. Κάθε σπιθαμή, κάθε αντικείμενο μες στο κελί διαποτιζόταν από τις διαπεραστικές μυρωδιές της φυλακής: ιδρώτας, μούχλα, Lysol.

Ενάντια στη θέλησή της, η Τζάνετ πρόσεξε τελικά το τετράγωνο του ηλιόφωτος ανάμεσα στα κρεβάτια. Είχε φτάσει σχεδόν στην πόρτα –όμως δεν θα πήγαινε παραπέρα, ε; Εκτός κι αν ένας δεσμοφύλακας έβαζε ένα κλειδί στην κλειδωνιά ή άνοιγε το κελί από τον θάλαμο, ήταν παγιδευμένο εδώ μέσα όπως αυτές.

«Και ποιος θα 'ταν ο παρουσιαστής;» ρώτησε η Ρι. «Δεν υπάρχει παιχνίδι χωρίς παρουσιαστή. Και τα βραβεία, τι είδους θα 'ταν; Πρέπει να είναι καλά. Λεπτομέρειες! Πρέπει να σκεφτούμε όλες τις λεπτομέρειες, Τζάνετ.»

Η Ρι κρατούσε ψηλά το κεφάλι της και στριφογυρνούσε το δάχτυλό της μες στις πυκνές οξυζεναρισμένες μπούκλες της καθώς κοιτούσε την Τζάνετ. Κοντά στην κορυφή του μετώπου της υπήρχε στο δέρμα ένα σημάδι που έμοιαζε να έχει γίνει από σχάρα –τρεις βαθιές παράλληλες γραμμές. Αν και η Τζάνετ δεν ήξερε τι είχε προκαλέσει το σημάδι, μπορούσε να μαντέψει ποιος της το είχε κάνει: ένας άντρας. Ίσως ο πατέρας της, ίσως ο αδερφός της, ίσως ο φίλος της, ή μπορεί ένας τύπος που δεν τον είχε δει πρωτότερα και ούτε θα τον ξανάβλεπε. Αν μη τι άλλο, ήταν ελάχιστες οι τρόφιμοι στο Σωφρονιστικό Κατάστημα του Ντούλινγκ που είχαν κερδίσει βραβεία, αλλά ήταν πολλές εκείνες που είχαν μπλεξίματα με κακούς τύπους.

Τι μπορούσες να κάνεις; Μπορούσες να λυπάσαι τον εαυτό σου. Μπορούσες να τον μισείς ή να μισείς τους πάντες. Μπορούσες να μαστουρώνεις σνιφάροντας υγρά καθαρισμού. Μπορούσες να κάνεις ό,τι ήθελες (στο πλαίσιο των, ομολογουμένως, περιορισμένων επιλογών σου), όμως η κατάσταση δεν θα άλλαζε. Η σειρά σου να γυρίσεις τον μεγάλο και αστραφτερό Τροχό της Τύχης δεν θα ερχόταν συντομότερα απ' ό,τι η επόμενη σου ακρόαση για την αποφυλάκισή σου υπό όρους. Η Τζάνετ ήθελε να προετοιμάσει όσο καλύτερα μπορούσε τη δική της. Δεν είχε να σκεφτεί μόνο τον εαυτό της, αλλά και τον γιο της.

Ένας γδούπος αντήχησε στον χώρο καθώς ο αστυνομικός στον θάλαμο άνοιξε εξήντα δύο κλειδωνιές. Ήταν 6:30 π.μ. κι έπρεπε να βγουν όλες απ' τα κελιά τους για την καταμέτρηση.

«Δεν ξέρω, Ρι. Σκέψου το», είπε η Τζάνετ. «Θα το σκεφτώ κι εγώ, και θα ανταλλάξουμε αργότερα ιδέες.» Κατέβασε τα πόδια της απ' το κρεβάτι και σηκώθηκε.

2

Λίγα μίλια μακριά από τη φυλακή, στο ξύλινο εξωτερικό δάπεδο του σπιτιού των Νόρκρος, ο Άντον, ο τύπος που καθάριζε πισί-

νες, ψάρευε με την απόχη τα ψόφια ζωύφια. Η πισίνα ήταν το δώρο του δόκτορα Κλίντον Νόρκρος στη σύζυγό του τη Λάιλα για τη δέκατη επέτειό τους. Η θέα του Άντον έκανε συχνά τον Κλιντ να αναρωτιέται αν αυτό το δώρο ήταν σοφή κίνηση. Το σημερινό πρωί ήταν μία από κείνες τις φορές.

Ο Άντον ήταν γυμνός από τη μέση και πάνω για δύο λόγους. Πρώτον, η μέρα θα 'ταν ζεστή. Δεύτερον, το στομάχι του ήταν σαν πέτρα. Ήταν στ' αλήθεια γραμμωμένος αυτός ο Άντον, ο καθαριστής της πισίνας· θύμιζε παίδαρο στο εξώφυλλο ρομάντζου. Αν τον πυροβολούσες στο στομάχι, θα 'πρεπε να το κάνεις υπό γωνία, μην τυχόν κι εξοστρακιστεί καμιά σφαίρα. Τι έτρωγε; Βουνά από σκέτη πρωτεΐνη; Τι πρόγραμμα γυμναστικής είχε; Να καθαρίζει τους Στάβλους του Αυγεία;

Ο Άντον σήκωσε τα μάτια, χαμογελώντας πίσω από τα τζάμια των Wayfarers του που άστραφταν στον ήλιο. Κούνησε το ελεύθερο χέρι του στον Κλιντ, που παρακολουθούσε από το παράθυρο της κύριας κρεβατοκάμαρας στον πρώτο όροφο.

«Χριστέ μου», μονολόγησε ο Κλιντ και κούνησε κι αυτός το χέρι. «Λυπήσου με.»

Τραβήχτηκε από το παράθυρο. Στον καθρέφτη της κλειστής πόρτας του μπάνιου πρόβαλε ένας σαρανταοχτάρης λευκός, με πτυχίο μπάτσελορ από το Κορνέλ και ιατρικής από το Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης, και σωσίβιο στη μέση από τα Starbucks Grande Mochas. Η γκριζόμαυρη γενειάδα του θύμιζε λιγότερο έναν βαρβάτο ξυλοκόπο και περισσότερο έναν λούμπεν μονοπόδαρο καπετάνιο.

Αυτό, να τον ξαφνιάζει δηλαδή η ηλικία του και η πλαδαρότητά του, του φάνηκε ειρωνικό. Δεν ήταν ποτέ ιδιαίτερα ανεκτικός απέναντι στην ανδρική ματαιοδοξία, ιδιαίτερα της μέσης ηλικίας, και η συσσωρευμένη επαγγελματική του πείρα είχε κοντύνει κι άλλο, που λέει ο λόγος, τούτο το φιτίλι. Για την ακρίβεια, ο Κλιντ θεωρούσε πως το μεγάλο σημείο καμπής στην

ιατρική του σταδιοδρομία είχε έρθει δεκαοχτώ χρόνια νωρίτερα, το 1999, όταν ένας δυνάμει ασθενής του, κάποιος ονόματι Πολ Μονπελιέ, είχε αποταθεί στον τότε νεαρό γιατρό επειδή περνούσε «κρίση στις σεξουαλικές φιλοδοξίες» του.

Είχε ρωτήσει τον Μονπελιέ: «Όταν λες “σεξουαλικές φιλοδοξίες”, τι εννοείς;» Οι φιλόδοξοι άνθρωποι επιζητούν προαγωγή. Δεν μπορούσες να γίνεις αντιπρόεδρος του σεξ. Ήταν περιέργος ευφημισμός.

«Εννοώ...» Ο Μονπελιέ φάνηκε να ζυγιάζει διάφορους τρόπους για να το περιγράψει. Ξερόβηξε και διάλεξε έναν: «Θέλω ακόμα να το κάνω. Θέλω να μπορώ ακόμα να το κυνηγήσω.»

Ο Κλιντ είπε: «Αυτό δεν μου φαίνεται ασυνήθιστα φιλόδοξο. Μου φαίνεται φυσιολογικό.»

Ο Κλιντ είχε πάρει πρόσφατα την ψυχιατρική του ειδικότητα και δεν είχε αρχίσει να συμβιβάζεται· ήταν μόλις η δεύτερη μέρα του στο ιατρείο και ο Μονπελιέ ήταν ο δεύτερος ασθενής του.

(Ο πρώτος του ασθενής ήταν μια έφηβη που ανησυχούσε για το αν θα περνούσε στο κολέγιο. Ωστόσο, γρήγορα αποκαλύφθηκε ότι η κοπέλα είχε βαθμολογία 1570 στις εξετάσεις. Ο Κλιντ της επισήμανε ότι ήταν εξαιρετική κι ότι δεν συνέτρεχε λόγος για θεραπεία ή έστω για δεύτερο ραντεβού. *Επιτυχής θεραπεία!* προχειρόγραψε κάτω κάτω στο κίτρινο σημειωματάριό του.)

Εκείνη τη μέρα ο Πολ Μονπελιέ, καθισμένος στην πολυθρόνα από δερματίνη απέναντι στον Κλιντ, φορούσε ένα λευκό αμάνικο πουλόβερ, παντελόνι με πιέτες και καλά παπούτσια. Καθόταν σκυφτός, με τον αστράγαλο του ενός ποδιού πάνω στο γόνατο του άλλου, πιάνοντας το παπούτσι του με το ένα χέρι καθώς μιλούσε. Ο Κλιντ τον είχε δει να παρκάρει ένα κόκκινο σαν καραμέλα σπορ αυτοκίνητο στο πάρκινγκ έξω από το χαμηλό κτίριο με τα γραφεία. Είχε καταφέρει ν' αγοράσει τέτοιο αμάξι χάρη στην υψηλή του θέση στην «τροφική πυραμίδα» της ανθρακοβιομηχανίας, όμως το θλιμμένο και βασανισμένο από τις

σκοτούρες πρόσωπό του θύμιζε στον Κλιντ τους Κακούς Λύκους, που ταλαιπωρούσαν τον Θείο Σκρουτζ στα παλιά κόμικς.

«Η γυναίκα μου λέει –όχι ακριβώς έτσι, αλλά ξέρεις, το νόημα είναι ξεκάθαρο. Το, ε, *υπόρρητο* νόημα. Θέλει να τις εγκαταλείψω. Να εγκαταλείψω τις σεξουαλικές μου φιλοδοξίες.» Τίναξε πάνω το πιγούνι του.

Ο Κλιντ ακολούθησε τη ματιά του. Ένας ανεμιστήρας στριφογυρνούσε στο ταβάνι. Αν ο Μονπελιέ έστελνε εκεί πάνω τις σεξουαλικές του φιλοδοξίες, θα κομματιάζονταν.

«Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή, Πολ. Πώς προέκυψε καταρχάς αυτό το θέμα ανάμεσα σ' εσένα και στη σύζυγό σου; Από πού ξεκίνησε αυτό;»

«Είχα μια σχέση. Αυτό ήταν η πέτρα που ξεκίνησε την κατολίσθηση. Και η Ρόντα –η γυναίκα μου– με πέταξε έξω! Της εξήγησα ότι το θέμα δεν ήταν αυτή, ότι ήταν, ξέρεις... μια ανάγκη μου. Οι άντρες έχουν ανάγκες που οι γυναίκες δεν τις καταλαβαίνουν πάντα.» Ο Μονπελιέ κούνησε πέρα δώθε το κεφάλι του κι έβγαλε έναν απελπισμένο σφυριχτό ήχο. «Δεν θέλω να χωρίσω! Κάπου μέσα μου νιώθω ότι εκείνη είναι που πρέπει να συμβιβαστεί μ' αυτό. Με μένα.»

Ο άνθρωπος αυτός ένιωθε πράγματι θλίψη και απόγνωση, ο Κλιντ μπορούσε να φανταστεί τον πόνο που του είχε προκαλέσει η ξαφνική απομάκρυνση από το σπίτι του –να ζει με μια βάλιτσα στο χέρι, να τρώει νερουλές ομελέτες μόνος του σ' ένα εστιατόριο. Δεν είχε κλινική κατάθλιψη, όμως το πρόβλημά του ήταν σημαντικό και απαιτούσε σεβασμό και φροντίδα, παρ' όλο που το είχε προκαλέσει ο ίδιος στον εαυτό του.

Ο Μονπελιέ έσκυψε πάνω από το στομάχι που είχε αρχίσει να κάνει. «Ας είμαστε ειλικρινείς. Πλησιάζω τα πενήντα, δόκτωρ Νόρκρος. Οι καλύτερες μέρες μου στο σεξ έχουν ήδη παρέλθει. Τις εγκατέλειψα για χάρη της. Τις *θυσίασα* γι' αυτήν. Άλλαξα πάνες. Ήμουν ο σοφέρ σ' όλους τους αγώνες και τους διαγωνισμούς, ήμουν αυτός που μάζεψε τα λεφτά για τις σπουδές στο

κολέγιο. Τσεκάρισα όλα τα κουτάκια στο ερωτηματολόγιο για τον γάμο. Γιατί να μην μπορούμε λοιπόν να φτάσουμε σε μια συμφωνία; Γιατί πρέπει να 'ναι τόσο τρομερό και διχαστικό;»

Ο Κλιντ δεν είχε απαντήσει' μονάχα περίμενε.

«Την περασμένη βδομάδα ήμουν στις Μιράντα. Είναι η γυναίκα που πλάγιαζα μαζί της. Το κάναμε στην κουζίνα. Το κάναμε στην κρεβατοκάμαρά της. Σχεδόν καταφέραμε να το κάναμε και τρίτη φορά στο ντους. Έπλεα σε πελάγη ευτυχίας! Ενδορφίνες! Κι έπειτα γύρισα σπίτι, φάγαμε ένα καλό οικογενειακό δείπνο, παίξαμε Scrabble, κι όλα τα υπόλοιπα ήταν επίσης φίνα! Πού είναι το πρόβλημα; Το πρόβλημα είναι κατασκευασμένο, να τι πιστεύω. Γιατί να μην μπορώ να έχω λίγη ελευθερία; Ζητάω πολλά; Είναι τόσο εξωφρενικό αυτό;»

Για λίγα δευτερόλεπτα δεν μίλησε κανείς. Ο Μονπελιέ κοίταξε διερευνητικά τον Κλιντ, που στο μυαλό του τριγύριζαν εδώ κι εκεί σαν γυρίνοι διάφορα κατάλληλα λόγια. Θα ήταν εύκολο να τα πιάσει, αλλά προτίμησε να συγκρατηθεί.

Πίσω από τον ασθνή του, ακουμπισμένη στον τοίχο, ήταν η καδραρισμένη αφίσα του Χόκνεϊ που του είχε δώσει η Λάιλα για να «ζεστάνει τον χώρο». Σχεδίαζε να την κρεμάσει αργότερα μες στη μέρα. Δίπλα στην αφίσα ήταν μισοβγαλμένα από τις κούτες τους τα ιατρικά του βιβλία.

Κάποιος πρέπει να βοηθήσει αυτόν τον άνθρωπο, έπιασε ο νεαρός γιατρός τον εαυτό του να σκέφτεται, και θα 'πρεπε να το κάνει σ' ένα όμορφο και ήσυχο δωμάτιο σαν ετούτο εδώ. Όμως πρέπει αυτός ο άνθρωπος να είναι ο δόκτωρ Κλίντον Ρ. Νόρκρος;

Εντέλει, είχε δουλέψει πολύ σκληρά για να γίνει γιατρός, χωρίς τη βοήθεια κάποιας υποτροφίας. Είχε μεγαλώσει κάτω από δύσκολες συνθήκες, πληρώνοντας ο ίδιος τα έξοδά του, ορισμένες φορές με κάτι περισσότερο από λεφτά. Για να τα καταφέρει, είχε κάνει πράγματα για τα οποία δεν είχε μιλήσει ποτέ στη γυναίκα του κι ούτε θα της μιλούσε ποτέ γι' αυτά. Γι' αυτό εδώ το

πράγμα τα είχε κάνει; Για να κουράρει τον σεξουαλικά φιλόδοξο Πολ Μονπελιέ;

Ένας τρυφερός, απολογητικός μορφασμός ρυτίδωσε το φαρδύ πρόσωπο του Μονπελιέ. «Άντε, πες ό,τι έχεις να μου πεις. Δεν κάνω αυτό που θα 'πρεπε, έτσι δεν είναι;»

«Μια χαρά είναι ό,τι κάνεις», είπε ο Κλιντ και, για το επόμενο τριαντάλεπτο, έβαλε συνειδητά στην άκρη τις αμφιβολίες του. Εξέτασαν με προσοχή το πράγμα, το κοίταξαν απ' όλες τις πλευρές· συζήτησαν για τις διαφορές ανάμεσα στην επιθυμία και την ανάγκη· μίλησαν για την κυρία Μονπελιέ και τα πεζά (κατά τη γνώμη του Μονπελιέ) γούστα της στο κρεβάτι· μέχρι που έκαναν μια απροσδόκητα ειλικρινή παρέκβαση για να επισκεφτούν τις πρώτες εφηβικές σεξουαλικές εμπειρίες του Πολ Μονπελιέ, όταν αυνανιζόταν χρησιμοποιώντας τα σαρόνια του λούτρινου κροκόδειλου του μικρού του αδερφού.

Ο Κλιντ, όπως επέβαλλε η επαγγελματική του υποχρέωση, ρώτησε τον Μονπελιέ αν είχε σκεφτεί ποτέ να βλάψει τον εαυτό του. (Όχι.) Αναρωτήθηκε πώς θα ένιωθε ο Μονπελιέ αν οι ρόλοι αντιστρέφονταν. (Εκείνος επέμεινε ότι θα της έλεγε να κάνει αυτό που αισθανόταν την ανάγκη να κάνει.) Πώς φανταζόταν ο Μονπελιέ τον εαυτό του σε πέντε χρόνια; (Σ' αυτό το σημείο, ο άντρας με το λευκό αμάνικο πουλόβερ έβαλε τα κλάματα.)

Στο τέλος της συνεδρίας, ο Μονπελιέ είπε ότι περίμενε ήδη με ανυπομονησία την επόμενη και, με το που έφυγε, ο Κλιντ τηλεφώνησε στην υπηρεσία του. Τους έδωσε εντολή να προωθούν όλες του τις κλήσεις σ' έναν ψυχίατρο στο Μέιλοκ, την πλησιέστερη πόλη. Η τηλεφωνήτρια τον ρώτησε για πόσο διάστημα.

«Μέχρι να χιονίσει στην Κόλαση», είπε ο Κλιντ. Παρακολούθησε από το παράθυρο τον Μονπελιέ να κάνει όπισθεν μες στο κόκκινο σαν καραμέλα σπορ αυτοκίνητό του και να βγαίνει από το πάρκινγκ, για να μην τον δει ποτέ ξανά.

Ύστερα τηλεφώνησε στη Λάιλα.

«Γεια, δόκτωρ Νόρκρος.» Η αίσθηση που του γεννούσε η φωνή της ήταν ό,τι εννοούσαν οι άνθρωποι –ή θα έπρεπε να εννοούν– όταν έλεγαν ότι η καρδιά τους τραγουδά. Τον ρώτησε πώς πήγαινε η δεύτερη μέρα του.

«Με επισκέφτηκε ο άνθρωπος με τη λιγότερη αυτεπίγνωση σ' όλη την Αμερική», της είπε.

«Αλήθεια; Πέρασε ο πατέρας μου; Πάω στοίχημα ότι η αφίσα του Χόκνεϊ θα τον έκανε να τα χάσει.»

Ήταν εύστροφη η γυναίκα του· εύστροφη όσο και ζεστή, σκληρό καρύδι όσο και εύστροφη. Τον αγαπούσε, αλλά δεν έπαυε ποτέ να τον γειώνει. Ο Κλιντ πίστευε πως μάλλον το χρειαζόταν αυτό. Πιθανώς οι περισσότεροι άντρες το χρειάζονταν.

«Χα χα», έκανε ο Κλιντ. «Άκου, για κείνη τη θέση που μου 'πες, στη φυλακή; Από ποιον το άκουσες;»

Ακολούθησαν ένα δυο δευτερόλεπτα σιωπής, όσο η γυναίκα του σκεφτόταν τι συνεπαγόταν η ερώτησή του. Τέλος, απάντησε με μια δική της ερώτηση. «Κλιντ, είναι κάτι που πρέπει να μου πεις;»

Δεν του είχε περάσει καν απ' το μυαλό ότι η Λάιλα μπορεί να απογοητευόταν που θα άφηνε το δικό του ιατρείο για μια θέση στο δημόσιο. Ήταν σίγουρος για το αντίθετο.

Δόξα σοι ο Θεός, που είχε τη Λάιλα.

3

Για να βάλει τη μηχανή ξυρίσματος στα γκρίζα γένια κάτω από τη μύτη του, ο Κλιντ έπρεπε να στραβώσει το πρόσωπό του με τέτοιο τρόπο που θύμιζε τον Κουασιμόδο. Ένα ολόλευκο «σύρμα» έβγαινε από το αριστερό του ρουθούνη. Δεν πα να σήκωνε ο Άντον όσα βάρη ήθελε, οι λευκές τρίχες στα ρουθούνια περίμεναν κάθε άντρα, όπως κι εκείνες μες στ' αυτιά. Ο Κλιντ κατάφερε να κόψει τούτη δω.